डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

16

मैफील

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

16

मैफील

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

लवकरच संपूर्ण गावाला कळले की, डन्नो नावाचा एक प्रसिद्ध प्रवासी आणि त्याचे मित्र स्थानिक रुग्णालयात उपचार घेत आहेत. मिनी आणि फ्लफ घरोघरी धावत आपल्या मैत्रिणींना ही बातमी सांगत होत्या.. या मैत्रिणींनी इतरांना सांगितले, त्या इतरांनी आणखी इतरांना सांगितले आणि शेवटी ग्रीनव्हिलचे सर्व रहिवासी रुग्णालयात जमा झाले. प्रत्येकाला पीडितांना कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत करायची होती, आणि म्हणून ते सर्वजण भेटवस्तू घेऊन आले. एकीने घरी बनवलेला केक आणला, दुसरीने जॅमची बरणी आणली, तर तिसरीने शिजवलेली काही फळे आणली.

अर्ध्या तासात दवाखाना पाहुण्यांनी खचाखच भरले. साहजिकच, एवढ्या गर्दीला दवाखान्यात प्रवेश देता आला नाही. हनीसकल व्हरांड्यात बाहेर आली आणि म्हणाली की रुग्णांकडे त्यांच्या गरजेच्या सर्व वस्तू आहेत आणि कृपया सर्वांनी घरी जावे आणि असा गोंधळ करणे थांबवावे.

पण त्या पाहुण्यांना घरी जायचे नव्हते. कुठल्यातरी अज्ञात मार्गाने त्यांना कळले होते की, प्रवाशांचा प्रमुख डन्नो, त्याचे मित्र ब्लॉब्स आणि ट्रिल्स यांच्यासोबत रुग्णालयातून निघणार होता.

पुन्हा एकदा हनीसकल व्हरांड्यात आली आणि म्हणाली की जोपर्यंत गर्दी पांगत नाही तोपर्यंत डन्नो हॉस्पिटल सोडणार नाही. गर्दी पांगवण्याशिवाय दुसरा पर्याय नव्हता, पण घरी जाण्याऐवजी त्या मुली दवाखान्याच्या गल्लीत राहणाऱ्या त्यांच्या मैत्रिणींच्या घरी गेल्या.

जेव्हा डन्नो, ब्लॉब्स आणि ट्रिल्स कॉर्नफ्लॉवर आणि स्नोड्रॉपसोबत बाहेर आले, तेव्हा त्यांना खिडक्या आणि दारांमागून डझनभर डोळे आपल्याकडे रोखून पाहत असल्याचे जाणवले. डन्नोला ही लोकप्रियता खूप आनंददायक वाटली.

"तो कोणता डन्नो, तो प्रसिद्ध डन्नो?" कोणीतरी कुजबुजले.

"पिवळ्या रंगाची पॅन्ट घातलेला तो," असे उत्तर आले.

“तो फडफडणारे कानवाला?” तो डन्नो असेल असं मला कधीच वाटलं नसतं. तो अगदीच मठ्ठ दिसतो.

तो तसाच आहे, नाही का? पण त्याच्या चेहऱ्यावरच्या हावभावांमध्ये काहीतरी खास आहे. तोच तो आहे, माझ्या शब्दावर विश्वास ठेवा.

कोपऱ्याच्या घराच्या दुसऱ्या मजल्यावरील खिडकीत बसलेली एक मुलगी, डन्नो दिसताच वेड्यासारखे हात हलवू लागली.

"डन्नो! डन्नो!" ती ओरडली. "डन्नोचा जयजयकार असो!"

आणि ती खिडकीतून इतकी बाहेर वाकली की जवळजवळ रस्त्यावरच पडली असती. सुदैवाने तिच्या मैत्रिणींनी तिचा पाय पकडून तिला मागे खेचले.

"तुला लाज वाटायला हवी!" तीक्ष्ण लहान चेहरा आणि टोकदार हनुवटी असलेला एक माईट मुलगी म्हणाली. "तू त्या डन्नोला असा विचार करायला लावशील की तोच सगळ्यांचा राजा आहे."

"अगदी बरोबर आहे, बर्डी," तिची मैत्रीण म्हणाली, जिचा वरचा ओठ लहान होता आणि जिचे पांढरेशुभ्र दात चमकत होते. "मुलांना कधीच असं वाटू देता कामा नये की तू त्यांच्याकडे लक्ष देतेस. जर त्यांना दिसलं की त्यांच्या खोड्यांकडे कोणीच लक्ष देत नाही, तर ते त्या करणं सोडून देतील."

"मी पण तेच म्हणत होते, किटी," बर्डी सहमत झाली. "मुलांना कमी लेखायला हवं. एकदा का त्यांना कळलं की तुम्ही त्यांना कमी लेखता, की ते तुम्हाला दुखावायला घाबरतील."

आणि बर्डी व किटी प्रत्येकीच्या कानात कुजबुजायला लागल्या की, नव्याने आलेल्या मुलांकडे तुच्छतेने पाहिले पाहिजे. त्यांनी सर्व मुलींना त्यांच्याकडे अजिबात लक्ष न देण्याचे आणि त्यांच्यापैकी कोणी येताना दिसल्यास रस्त्याच्या दुसऱ्या बाजूला जाण्याचे मान्य करायला लावले.

पण या करारातून काहीच निष्पन्न झाले नाही. असे आढळून आले की ब्लॉब्स एक कलाकार होता आणि ट्रिल्स एक संगीतकार होता जो बासरी अतिशय सुंदरपणे वाजवत असे. प्रत्येकजण त्याला ऐकण्यासाठी आतुर होता, कारण ग्रीनव्हिलमध्ये फक्त हार्प हेच वाद्य वाजवले जात असे आणि कोणीही कधी बासरी ऐकली नव्हती. अनेक रहिवाशांना तर असे वाद्य अस्तित्वात आहे हे देखील माहीत नव्हते.

थोड्या वेळाने त्यांना कळले की ब्लॉब्स आणि ट्रिल्स ॲपल स्क्वेअरवरील बटनच्या घरात राहायला आले होते. त्या घराच्या दुसऱ्या मजल्यावर एक मोठी खोली होती, ज्यात एक खिडकी संपूर्ण भिंत व्यापत होती. ती खोली इतकी प्रकाशमान आणि हवेशीर होती की ब्लॉब्स लगेचच तिच्या प्रेमात पडला, आणि त्याने व ट्रिल्सने तिथेच राहायला जायचे ठरवले.

त्यांच्या खोलीच्या खिडकीतून ॲपल स्क्वेअर दिसत असे. संध्याकाळी फिरायला जाण्यासाठी ॲपल स्क्वेअर हे कधीच आवडते ठिकाण नव्हते, पण आज संध्याकाळी ग्रीनव्हिलमधील प्रत्येकजण तिथे फेरफटका मारत होता.

त्या जोड्यांनी, हातात हात घालून, वर-खाली फिरत होत्या आणि दुसऱ्या मजल्यावरील खिडकीकडे चोरून नजर टाकत होत्या. अर्थात, त्यांना ब्लॉब्स आणि ट्रिल्सना पाहण्याची इच्छा होती म्हणून नव्हे, तर त्या संगीत ऐकण्यास उत्सुक होत्या, म्हणून त्या असे करत होत्या.

मधूनमधून, त्यांना व्यवस्थित नीटनेटके केस बसवलेल्या ट्रिल्सची, किंवा सर्व दिशांना विखुरलेल्या केसांसह ब्लॉब्सची एक झलक दिसायची. एकदा तर त्यांनी ब्लॉब्सला खिडकीच्या चौकटीवर येऊन टेकून स्वप्नाळू नजरेने शून्यात पाहताना पाहिले.

ट्रिल्स त्याच्यासोबत सामील झाला, आणि मान इकडे तिकडे वळवत व हातवारे करत तो त्याच्याशी जोरदार वाद घालू लागला. मग ते दोघे निघून गेले.

त्या रात्री आता आणखी काही मनोरंजक घडणार नाही असे वाटत होते, तरीही कोणी घरी गेले नाही. आणि त्या गेल्या नाहीत हे बरेच झाले, कारण थोड्याच वेळात, दुसऱ्या मजल्यावरील खिडकीतून, एखाद्या ओढ्याच्या खळखळाटासारखे मंद बासरीचे सूर ऐकू आले. आता ते सूर, जणू लाटेमागून लाट यावी तसे, एकामागून एक वर उसळत होते; तर आता ते हवेत, एकमेकांचा पाठलाग करत उंच उड्या मारत होते.

ते संगीत प्रसन्न आणि चैतन्यमय होते आणि त्यामुळे सर्वांचा मूड आनंदी झाला. बासरीचे सूर जणू त्यांच्या हातपायांना खेचून नाचायला प्रवृत्त करत होते.

एक-एक करून घरांच्या खिडक्या हळुवारपणे उघडल्या गेल्या. चौकातील सर्व हालचाल थांबली. संगीताचा एकही सूर चुकणार नाही या भीतीने प्रत्येकजण स्तब्ध उभा होता.

अखेरीस बासरीचा आवाज शांत झाला, पण चौकाच्या पलीकडच्या एका घराच्या खिडकीतून वीणेचे सूर ऐकू आले. जणू काही ती बासरीने वाजवलेल्या सुरांचीच पुनरावृत्ती करत होती.

कुणीतरी संकोचाने तारांवर ती धून वाजवत होते. हळूहळू ती सुरेल धून मंदावली, आणि ती पूर्णपणे विरून जाण्याच्या बेतात असताना बासरीने ती पुन्हा उचलली. यामुळे हार्पला वाजवत राहण्यास प्रोत्साहन मिळाले. लवकरच दुसरी हार्प सामील झाली, आणि मग तिसरी, आणि ती धून पूर्वीपेक्षाही अधिक तेजस्वी आणि आनंदी झाली.
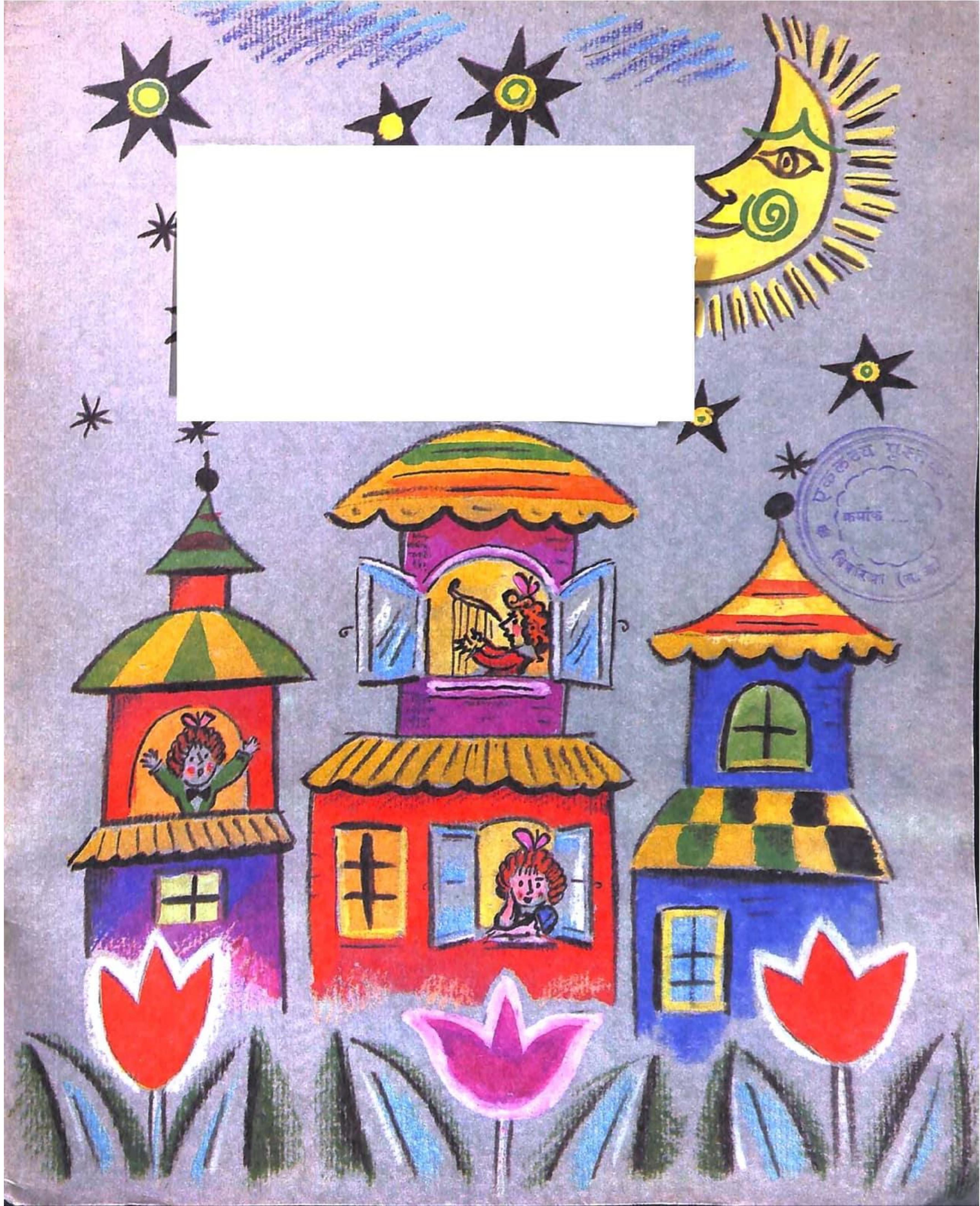
नेमके त्याच वेळी डन्नो ब्लॉब्ससाठी काही रंग आणि ब्रश घेऊन धावत आला. त्या सर्व मुली श्वास रोखून संगीत ऐकत असल्याचे दृश्य पाहून तो चांगलाच चकित झाला. तोसुद्धा ऐकण्यासाठी थांबला आणि लक्ष वेधून घेण्याच्या आशेने त्याने एक-दोनदा नाचूनही पाहिले. पण कोणीही त्याच्याकडे लक्ष दिले नाही आणि म्हणून तो बटनच्या घराच्या प्रवेशद्वारातून आत गेला.